

Folketinget i dag. Men min lidt makabre sammenligning går selvfølgelig på de stridende parter, de to store magtfaktorer blandt en række, ikke så få endda, mindre, der findes i Algeriet i dag. På den ene side har vi en militærregering, der regerer med midler og ud fra kriterier, vi aldeles ikke kan anerkende, og som vi kun kan forkaste og vise afsky over for. På den anden side har vi altså udsigten til et fundamentalistisk præstestyre a la Iran, som også vil virke via ufrihed, undertrykkelse og mange, mange slemme ting. Det er sandelig ubehageligt.

Jeg vil give helt afkald på at deltage i beskrivelserne af, hvad der foregår. Jeg kan her bakke op om de ord, som både udenrigsministeren anvendte og flere andre ordførere har benyttet, og jeg formoder ikke, at mit parti, CD, eller jeg vil blive på nogen måde mistænkt for at nære mindre afsky end de øvrige partier og ordførere for, hvad der foregår i dagens Algeriet, fordi jeg ikke gentager de beretninger, som vi i lang tid nu har haft inde på livet.

Men jeg må så klart støtte det forslag til vedtagelse, som jeg selv og dermed CD er medforlagsstiller til, frem for den anden, skønt de som sagt indeholder gode ting begge to. Men det er jo helt givet, om jeg så må sige – selv hr. Gert Petersen var inde på det – at hvis noget fornuftigt siges af mange, i dette tilfælde mange stater, i dette tilfælde EU, så er det nok et bedre pressionsmiddel, end hvis man optræder enkeltvis. Påpasseligheden over for overholdelsen af menneskerettighederne, som jeg fuldt ud deler og tilslutter mig, egner sig altså bedst til varetagelse i internationale fora, helst gennem den samlede verdensforsamling i FN, men i øvrigt inden for denne gennem en række af de organisationer og alliancer, som vi er medlem af. Jeg tror også, at de erfaringer, som EU har gjort i nyere tid i Bosnien, gør EU bedre egnet, end det måske var før.

Jeg skal slutte min tale med et citat, som jeg har fundet i Berlingske Tidende den 18. januar i en meget fyldig temaartikel, hvor professor ved American University i Washington Mary-Jane Deeb er citeret for følgende:

»Der er i dag større forståelse og vilje (i Algeriet) til at tage imod råd fra Europa. Der er en stigende erkendelse af, at europæerne ikke søger at blande sig politisk – en frygt, der med Algeriets historie ellers har været forståelig.«

Jeg tror, det var fru Annette Just, der var inde på dette, at vi jo kender Algeriets historie og

derfor ret langt hen ad vejen må forstå den skepsis, der må være i dette land over for påpegninger, der kommer fra europæiske lande, selv om Europa dengang ikke var det samme hele, som det heldigvis er blevet i mellemtiden.

Jeg understøtter også stærkt den opfordring, der har lydt fra anden sige. Det var hr. Elmquist, som rådede forslagsstillerne til vedtagelse nr. V 46 til at stemme for de fem partiers forslag, nr. V 47. Det ville være rart ikke bare med ingen stemmer imod, men helst med alle stemmer for denne vedtagelse og denne udtalelse. Det er noget af det lidt, vi kan gøre for at bedre på forholdene, og vi er jo enige om, at det har vi både ønske om og pligt til.

Henning Gjellerod (S):

Da Europarådet sidste mandag åbnede sin første afdeling af sessionen i 1998, vedtog forsamlingen at tage en hastedebat om Algerietspørgsmålet, og denne hastedebat forløb torsdag eftermiddag, som det har været nævnt her flere gange. Meget sent på eftermiddagen vedtog man en anbefaling, og jeg vil gerne læse lidt op af den. Men forinden vil jeg lige sige, at man lagde stor vægt på bredt politisk og fra mange lande, at EU skal gøre alt, hvad der overhovedet er muligt, for at løse konflikten, at også FN kommer ind, og at man får en politisk dialog i gang med Algeriet.

Det fremgår også af de punkter, som jeg gerne vil læse op fra denne anbefaling i min egen uofficielle oversættelse:

1. Forsamlingen fordømmer i stærkeste vendinger den fortsatte bølge af massakrer i Algeriet og udtrykker sin sympati og solidaritet med ofrene og deres familier.

2. Forsamlingen er opmærksom på og påmindes om, at der lever millioner af muslimer i Europarådets medlemsstater, og at disse mennesker er en del af det europæiske samfund. Ydermere anerkender forsamlingen, at islam ligesom andre førende religioner opfordrer til og prædiker om tolerance, fred og forståelse. Det er ekstremister og terrorister, som med kriminelle hensigter misbruger islam, og som er ansvarlige for de forfærdelige hændelser i Algeriet. Disse grupper bidrager til en farlig forvirring, en forvirring, som først og fremmest skader islam, men som også bringer sameksistensen mellem muslimer og andre borgere i Europa og andetsteds i fare.

Og fra punkt 3: